

Prům. 1. 4. 1951

V Kristu draký bratře!

Děkuji na Vaš^o milý dopis, který přišel před svátky. Nemohla jsem psát, ale své přání velikou. jsem řekla tam, kde možno nalézt útěchu v každé chvíli života.

Dlouho jsem čekala na Vaši novou adresu, už jsem měla obavy, až konečně přišel. - Myslím si, že jdeme stejnou cestou, k němu, královskou cestou kříže, kterou nám mohou navést jen duše svaté a jich těkavé chápání lidí světa. Vyvolil si nás sám k těmto obětím a my křesťané lidé se srdcem krvácejícím říkáme své! Ano!

Musím Vám oznámit velkou bolest své duše. Na můj rodinný dům a jeho obyvatele tam u Milevska shledl Pán a snad mohli by se mu by duše, proto je začal kráčet těkavým utrpením. Na novité svátku Bolestné P. Marie v půl duše v noci odvolal Pán svého bratra Aloise na věčnost a to z Pankráce -- útěšná duše svaté - prozatím. - -

Šlo vše tak rychle! Byl rákem 15. února, nic jsem nevěděla, až když 10. března byl odsouzen k smrti, vše bylo v novinách.

Bylo to nečekané, a každé jiné strany bych byla čekala kříž z domova mlady. Byla to jako těžká rána do hlavy.

K těmto umírajícím není povolán kněz, ale věřím, že Pán je tak dobrý a že mu dal v poslední chvíli milosti, kterých bych já mu nedovedla vyprosit. - Když jsme byly ještě malé, byla naše rodina zasvěcena Páně a výchově svých 3 dětí, svěčila naše maminka P. Marii, proto není možno, aby nahybnul věčné syn takové matky o níž možno říci - svěťce.

Nemala jsem doma daleko široko, snad na celém okrese podobnou naší mamince. To udělala pro nás hostel, pro chudé, kteří byli na obci, pro umírající, to nedělal nikdo. Nešťastila se i té nejhovně práce; když v pastoušce byli umírající